

Eväät elämään 2019

Alla on median ja seurakuntien käyttöön vammaisten ja vammautuneiden lasten tarinoita Kongon demokraattisesta tasavallasta Pohjois-Kivun alueelta.

Zwadin (6 v.) äiti, pakolaisleirillä:

Tyttäreni kädet ovat olleen syntymästä saakka surkastuneet. Häntä kiusattiin koulussa jatkuvasti. Hän kertoi usein: "Äiti, he nauravat minulle, koska käteni ovat lyhyet. Kun haluan mennä koulun vessaan ja en pärjää itse, he kieltäytyvät auttamasta". Se tuntui minusta pahalta ja syyllistin siitä itseäni.

Kun jouduimme lähtemään kotipaikastamme, meidän piti jättää sinne kaikki mitä omistimme. Meillä ei ole työtä emmekä voi viljellä maata. Elämme uskon kautta.

Rhema (15 v.):

Jos saisin toivoa ihan mitä vain, toivoisin saavani palan saippuaa, että voisin pestä vauvani.

Isäni jätti perheemme viisi vuotta sitten, ja äitini on työtön. Äiti lähetti minut kerran hakemaan kaivolta vettä. Matkalla joukko miehiä huuteli perääni, mutta en vastannut heille mitään. He hyökkäsivät kimppuuni ja raiskasivat minut. Olin pitkään sairaalassa toipumassa vammoistani. Huomasin olevani raskaana ja synnytin pojan tietämättä kuka hänen isänsä on.

Raiskauksen jälkeen en voinut enää palata kouluun. Koulu oli minulle tosi tärkeä. Äiti sanoi, että koulua käymällä minusta voisi tulla joku tärkeä henkilö. Uskon, että voisin oppia jotain tekniikkaan liittyvää, jolla voisin elättää itseni ja lapseni.

Ashusan (3 v.) äiti:

Poikani syntyi vammaisena eikä pystynyt pitämään päätään pystyssä vielä 10-kuukauden ikäisenäkään. Kongossa vammaisen lapsen äidin uskotaan harjoittaneen noituutta. Vammainen lapsi on vanhemmille taakka. Kun vanhemmilta kysytään, montako lasta heillä on, he laskevat joukkoon vain terveet lapset. Jos voisin itse toivoa vain yhtä asiaa, toivoisin, että lapseni voisi elää muiden lasten joukossa.

Kerengan (9 v.) äiti:

Tyttäreni kärsi silmäkivuista. Eräänä päivänä hänet tuotiin koulusta kotiin ja minulle kerrottiin, että hän ei pystynyt enää näkemään mitään. Hänen silmänsä leikattiin sairaalassa, mutta hän ei pysty vieläkään näkemään kuin vähän toisella silmällään. Hän jatkoi koulussa käyntiä häpeästä huolimatta. Hänen isänsä jätti meidät emmekä tienneet, miten pystyisimme enää maksamaan hänen koulumaksujaan. Rukoilen, että hän voisi päästä yläkouluun ja jopa yliopistoon asti. Sitä minä rukoilen.

Murulan (14 v.) isä:

Murula syntyi vammaisena eikä hän oppinut kunnolla liikkumaan. Monet naapureistamme halveksivat minua ja sanovat "Häivy lapsesi kanssa. Mistä sinä hänet olet hankkinut?" Olen vain hiljaa. Kiitän Jumalaa tästä lapsesta. Hän on minulle lahja Jumalalta.